

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	SA Romana Mrotek SA Beata Górską

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 roku na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o rentę rodzinną

na skutek zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 grudnia 2015 roku, sygn. akt IV U 1121/15

postanawia:

1. uchylić zaskarżone postanowienie oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 19 października 2015r. przekazując sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu,
2. umorzyć postępowanie w sprawie,
3. zasądzić od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. na rzecz T. W. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu opłaty od zażalenia.

SSA Beata Górską SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 23 grudnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Koszalinie odrzucił odwołanie T. W. w sprawie o rentę rodzinną. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 19 października 2015 r. odmawiającej mu prawa do renty rodzinnej. Powyższa decyzja została wydana w oparciu o orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 30.09.2015r., który ustalił, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy od 5.03.2014r. do 30.09.2020r. Od powyższego orzeczenia wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS. Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty rodzinnej wskazując, że nie spełnił on warunku określonego w art. 68 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, gdyż stwierdzona całkowita niezdolność do pracy powstała u

ubezpieczonego po okresach wskazanych w cyt. wyżej przepisie. Zgodnie z art. 477⁹ § 3 k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, od którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. W związku z tym, że wnioskodawca nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, jak również odwołanie oparte jest na zarzucie dotyczącym tego orzeczenia Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł ubezpieczony. Podkreślił, że ma stwierdzony niedorozwój umysłowy i nie jest mu łatwo zrozumieć „prawne sprawy”, ponadto podał, że skończył szkołę specjalną. Nie odwołał się od orzeczenia Lekarza Orzecznika ponieważ nikt go nie poinformował i nie pokierował nim.

Organ rentowy nie wniósł odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego jest uzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jeżeli podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z dokumentacji lekarskiej wynika, że już od dzieciństwa rozpoznawano u ubezpieczonego niedorozwój umysłowy lekki, który był powodem skierowania do szkoły specjalnej i zaliczenia do trzeciej grupy inwalidów. Należało zatem dać wiarę ubezpieczonemu, że niniejsze postępowanie może mu sprawiać trudności.

Standardowe pouczenie organu rentowego co do terminu i sposobu wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika jest prawidłowe i wystarczające dla osoby nie mającej schorzeń takiej natury jak ubezpieczony. Stwierdzenie w orzeczeniu lekarza orzecznika, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy wymagałoby od ubezpieczonego znajomości przepisów dotyczących renty rodzinnej, aby zrozumieć, że jest to orzeczenie dla niego niekorzystne z uwagi na datę powstania tej niezdolności. W takiej sytuacji należałoby oczekiwać od organu rentowego, że do osoby, która wykazała w licznych dokumentach, że ma rozpoznany niedorozwój umysłowy i działa w sprawie samodzielnie, zostanie skierowane pouczenie takiej treści, która pozwoli faktycznie zrozumieć czy orzeczenie jest niekorzystne i z jakiego powodu.

Mając więc to na uwadze należało potraktować odwołanie jako wniosek o rozpoznanie sprzeciwu wniesionego po terminie i decyzję uchylić, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu, skoro jednak Sąd I instancji tego nie uczynił, było to obowiązkiem Sądu Odwoławczego na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. zd. drugie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 36 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych(Dz. U. z 2014 r. poz. 1025 j.t.).

SSA Beata Górka SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek